

Evangelická teologická fakulta Univerzity Karlovy

Posudek vedoucího na bakalářskou práci

PETR KOPECKÝ:

PRŮBĚH A HLAVNÍ OBLASTI POSTTRAUMATICKÉHO ROZVOJE RODIČŮ

V DŮSLEDKU NAROZENÍ DÍTĚTE S POSTIŽENÍM

Autor si téma práce zvolil na základě inspirace z osobní praxe, ve které je v kontaktu s osobami s mentálním postižením i s jejich rodiči. Téma je zajímavé, vhodně zvolené, do značné míry psychologické, a ve způsobu jeho řešení autor kombinuje studium dosavadních poznatků s vlastním sběrem dat v terénu. Autor fenomén posttraumatického růstu přibližuje skrze téma psychické krize, traumatu a emočního zranění, osobnostní a spirituální faktory ovlivňující prožívání důsledků krize a identifikaci zvládacích strategií a mechanismů. K tomu využívá zdroje české i zahraniční včetně publikovaných výzkumů. Téma je završeno v empirické části, která prostřednictvím solidně připraveného sběru dat kvalitativního typu s využitím kombinace dotazníku PTGI, Testu čáry života a rozhovoru identifikuje oblasti posttraumatického růstu u dvou matek dětí s postižením.

Po stránce formální má práce žádanou strukturu, přesto v Obsahu vypadla kapitola 4. A uvnitř textu je číslování kapitol 4 a 5 spletené. Obsahově kapitoly na sebe navazují, tam k výpadku nedošlo nebo to není poznat. Název kapitoly 7. je ve 2. pádě, nejspíš jde o překlep. V kapitole 5.4 se v Obsahu objevují body namísto číslování. Po jazykové stránce je text trochu kostrbatý, trpí určitými nedokonalostmi v gramatice i stylistice, ovšem v přijatelné intenzitě. Práce s citacemi je převážně adekvátní, i když na několika místech odkazy postrádám – např. str. 7 „dosavadní výzkumy prokázaly“, str. 28 biblická citace aj.

Z hlediska obsahu považuji cíl práce – popsat proces a některé faktory posttraumatického růstu – za splněný. Autor v teoretické části prochází řadu témat a snaží se je propojovat s realitou rodičovství postiženému dítěti. Při analýze rozhovorů se opět odkazuje na poznatky z teorie a z jiných výzkumů, což oceňuji. Metodologicky problematické je vyhodnocení dotazníku PTGI, který nemá výsledky stanovené ve vážených skórech, a tudíž nevíme, zda výsledky respondentek signifikantně určují posttraumatický růst. Zde však autor náležitě analyzuje přítomnost PTG prostřednictvím rozhovorů, takže si můžeme souhlasit s autorovou interpretací, že skóre 55% respondentky Romany nejspíš ještě není indikátor pt. růstu. Autor tento rozpor reflektuje v Diskusi a zamýšlí se nad jeho relevantní interpretací (bipolarita PTG). Oceňuji autorovy opatrné interpretace výsledků, které předkládá s určitým psychologickým vhladem – např. str. 42 reflexe křivek v Testu čáry života, shrnutí na str. 50.

Celkové hodnocení: Práci **doporučuji** k obhajobě, navrhuji hodnocení **C – dobře**.

Zdůvodnění: Práce obsahově a metodicky odpovídá zvolenému tématu a stanovenému cíli. Obsahuje formální a jazykové nedostatky.

Otázka k obhajobě: Pokud byste výzkum na stejné téma opakoval, co byste udělal stejně, co byste udělal jinak?

V Praze 13.6.2019

Mgr. Anna Klimešová